نوی سبک نوی ادب

د

اروابناد استاد ګل پاچا الفت

جرمني ۲۰۱۱ میلادي کال

www.ulfat.de

فهرست

سر ليك:	مخ:
دخـــــــــــــداى قــــــــــانون	۱
دكـــــــــــــار فكـــــــــــــر	۱ـ ۲
زه خبرنـــــــــــــــــــــــه وم	۲
دخيرخاونـــــــــــــــــــــــد	۳
ديمركراســـــــــــــــــــــى	۳ـ ۴
عـــــــــــــــــــــــــشق	۴
عمـــــــــــــــــــــــــــل	۵
دايمان څاى زړه دى او دى بې زړه دى	۵ـ ۶
زموربـــــــــــــــــــــــــاغ	۶
بـــــــــــــې تميــــــــــزي	۶ـ ۷
دظـــــــــــالم فلـــــــــسفه	۷
دســــــــتور العمـــــــــــل	۸
اصـــــــــلى غـــــــــــل	۹
دغلــــــــــو منطـــــــــق	۹ـ ۱۰
دغلودېـــــــــــــــــــوه	۱۰
دحـــــــاكم اشــــــــتباه	۱۰ـ۱۱
څــه لــري او څــه نــه لــري؟	۱۱
آمـــــــــر اومــــــــــامور	۱۲
تـــــــــوره پــــــــرده	۱۲ـ۱۳
د ژونـــــــد نغمـــــــــه	۱۳
خوشــــــــــــــــــحالى	۱۳ـ۱۴

بسم الله الرحمن الرحيم

دخدای قانون

مونږ د خپلو کورونو له څنګه په ډېره کښې ناست وو. له پاسه یولاروی راغی، د ونې ډډ ته یې ډډه ولګوله. ډوډی یې له ملا نه پرانیستله په مزه مزه یې له څه شي سره خوړله. مونږ ډېر وږي تږي وو، هغه ځان موړکړ او یخې اوبه یې وڅکلې مونږ روژه وو هغه بوزه وه، ځکه چې په مسافر باندې روژې نشته.

لاروی ویل: ماته د خوړلو اجازه شته تاسوته نشته.

ما ته خدای (ج) خواړه او اوبه رواکړیدی په تاسو یې اېسار کړیدی.

داد خدای قانون دی، ددی قانون په رمزاو معنی تاسی نه پوهېږئ.

د خدای کارونه بې حکمته نه دي.

تاسی ددغه عملی تعلیم په اصلی معنی ښه فکر وکړئ ! تاسې ولې وږي یاست او زه موړیم؟

زه په کار اومقصد پسې روان یم ناست نه یم زما په ژوند کښې دربدل نشته ځکه ما نه وږی کوي؟

تاسې ځای په ځای پراته یاست ستاسې حرکت لنډ دی ځکه یې وږي کړئ.

تاسې دخدای قانون منلی دی مګر پوه شوي پرې نه یاست. زه ددې دپاره راوګرزېدم چې تاسې پوه کړم او له لوږې نجات وموئ.

پاڅېږئ، راون شئ اولړی ځای په نظرکښې ونیسئ لوړه او تنده په توقف اوسکون کښې ده په حرکت کښې نشته.

دکار فکر

دکورمیرمن ناروغه وه، د دوا پیسې نه وې، غله خلاصه وه ماشومان وږي وو، په کور کښې څه نه و پاتې چې پیسې پرې نغدې شي.

د کورخاوند یوه ورځ په پور پسې وګرځیده، دوستانو، اشنا یانو خپلوانو هېڅ ورنکړه.

بله ورځ په ګدایي پسې ووت دسخیانو او غنیانو له کورونو نه نا امیده راغی.

دریمه ورځ ورته دکار فکر پیداشو کارته یې ملا وتړله په کارپسې روان شو،کاریې وکړ په دغه ورځ یې کورته دوا او ډوډی راوړه د کورمیرمن او ماشومان ډېر خوشحاله شوه.

چې رنځور جوړشي او وږي موړشي له دېنه لویه خوشحالي بله نشته.

که څوک خوشحالي غواړي په کار کښې دې ولټوي.

د رنځو رانو علاج په کارباندې کېږي.

چې وږي مړوي هغه کاردی.

چې سړی خوارشی اوخپلوان ترېنه لاس واخلي.

چې څوک پور ورنه کړي او اشنایان نا اشنا شي.

چې سخیان ورته ووایي خدای دې درکړي.
چې له هرچا او له هرې خوا نا امیده شي.
په دغه وخت کښې کارپه کارېږي.
پلار خپل ځوی ته تریوه وخته ډوډۍ ورکوي بیا یې له ځانه بېلوي.
چې ځوی لوی شو بیا مور هم شیدی نه ورکوي.
مګردکار مهرباني او احسان په هروخت کښې وي.
دکاربرکت په هېچا کښې نشته.
هغه چې د خان مزدوري کوي خان څه نه ورکوي کاربې ورکوي.
نو راشه! دکارسړی شه!
دکارسړی او د سردار سړی ډېر فرق لري.

زه خبر نه وم

له خوبه راویښ شوم ډېر وږی وم.
تا زما له سر لاندې ډوډۍ ایښی و، ما نه لیده په دسترخان کښې پټه وه.
ما ستا دسترخان و نه لټاوه د خلقو درګاه ته ودرېدم.
زه خبر نه وم چې ډوډۍ زما له پښولاندې ده او ماپردۍ کورته لاس نیولی دی.
زه ډېر وروسته پوه شوم چې د ځمکې دسترخان له ډوډۍ ډک دی او زه ګدایي کوم.
که زه پوه وای ما به د ډوډۍ دپاره ځانته دومره باداران نه پیداکول.
زه ستا د درګاه د خاورو په قدر پوه نشوم، زه نه وم خبر چې په دې خاوروکښې هرڅه شته.
هو! تازمونږ دپاره ډېر څه پیداکړي دي مګرموږ نه یو پوه شوي.
لکه چې د ځمکې په مخ دترو دپاره ډکې ویالې او ډک سیندونه بهېږي د وږو دپاره هم په هره پوله ډوډۍ ایښې ده.
هلئ! زرکوئ ! دغه وږي فقیران خبر کړئ چه د خدای دسترخان ولټوي.
ټو ل نعمتونه همدغلته دي.
له خلقو سره بې له کاره اوبې له زیاره څه نشته.
تاسې د خدای په نامه له چانه څه مه غواړئ.
دخدای په نامه څه ورکړئ ځکه چه خدای تاسو ته هر څه درکړي دي که تاسې هرڅه ولټوئ په دغـو خاوروکښې بې مومئ.
په لټولو هرڅه پیداکېږی.
که تاسې وزګار کښېنئ او هر څه له ځانه وغواړئ هرڅه شته، که ګدایي کوئ هېڅ نشته.

دخیرخاوند

هغه خپله غوا په پولو او لښتیوپووله.

دهقانان پوهېدل چه دی پردی کښت په غوا باندې نه خوري.

غوا به کله کله د خلقو کښت ته خو له اچوله مګر ده به پې جلب نیوه.

دغه لړه زیان دقصد له مخې نه و ځکه چا څه نه ویل.

دغوا خاوند پوهېده چه په پولو او لښتیو باندې غوا ښه مړېږي.

که غوا خوشې وي او پردی شوتله خوري یا تڼېږي یا لنډی اوبوچی کورته راځی.

دده غوا کټاره نه وه، ډېرې ښې شود ې پې کولې هرچابه ویل چه ډېر ه ښه غوا ده.

دغوا شودې او شړومبې هغه یواځې نه خوړلې دمېلمنو د مسافرو د همسایه ګانو برخه هم په کښې وه.

خلقو ویل: دا سړی ډېرښه سړی دی داکور د خیراو برکت کوردی.

هو! څوک چې خپل نفس دغسې وساتي او جلب پې خوشې نه کړي هغه دخیراو برکت خاوند دی.

د هغه ضرر چاته نه رسېږي خیر پې رسېږي.

د هغه غوا هم ورځ نه پاته کېږي او شودې پې ډېرې وي.

دیمرکراسی

په شفتالو کښې زړی دی په زړي کښې دشفتالو ونه ده، دغنمو په ورو کښې دانې شته په دانو کښې همدغسې وږي شته.
په چرګه کښې هګۍ ده په هګۍ کښې چرګه.
دغه یوه دانه پندانه چې ګورې تېل اوپلته دواړه لري او په حقیقت کښې بله ډیوه ده مګر ستا سترګې پټې دي دغه رڼا نه ویني.
ته نه پې خبر چې په یوه دانه اوپه یوه خاځکی کښې عالمونه پراته دي.
ته پخپله هم دغنم په دانه کښې ویده وې بیادې په یوه خاځکی او بوکښې لامبو وهله نن ځانته لوی سړی وابې اوپه لویه بیړی کښې ناست په لویو سیندونو کښې حرکت کوې.
څه شی چې ته ورو کی ګڼې هغه هم لوی دی.
یا هغه چې تاته لوی ښکاري هغه هم لوی ندی.
ته ونه لویه ګڼې هغه په یوه زړي کښې ده.

تاته زړی ورو کی معلومېږي په هغه کښې غټه ونه ځای شویده د غه غټه هندوانه چې ګورې کا ل ته نشي پاتې کیدای اوعمرېې ډېر لږدی.
دغه دهندوانې کوچنی زړی تاته هر کا ل تازه هندوانې درکوي.
دزړي قیمت له هندوانې نه لږ نه دی.
هندوانه په زړي کښې ساتلی ده که زړی ورک شو هندوانه ورکېږي.
که میندی اوپلرونه خپل واړه ماشومان ساتي واړه اوکوچني هم قام اوټبر ساتي.
نو راشه! هېڅ شی وړوکی اوکوچنی مه ګڼه ځکه چې دلته غټ اوکوچنی لوی او وړوکی نشته ټو ل برابر دي یواځې خدای لوی دی اوبس.
دنن ورځې دیموکراسي له همدغسې ژوري کتنې څخه پیداشوه او د ډېر دقت نتیجه ده.

عشق

ته له ډېرقوت او ډېرو لښکروسره په دغه ښار راغلې.
ددې ښار له خلقو سره دې ډېر جنګونه وکړه.
له دی خوا له هغی خوا ډېر خلق ووژ ل شوه، ډېرې وینې توی شوې، ډېرې ککرۍ له پښو لاندې شوې.
ستا مخه چاونشوه نیولی.
تاد ډېرو مړو په سرونو پښې کېښودې او په ډېرقوت له خپلو لښکرو سره دلوی فاتح په شان ښارته راننوتلی.
ته ډېر په قاروې تاغوښتل چې ښار لوټ کړې او قتل عام جوړ کړې.
مګر داکار تا ونشو کړای.
ستا مخې ته دښار یوه ښکلې پېغله راغله ستا زړه بې ویووړ.
تا خپل زړه دهغې له پنجو خلاص نکړای شو او له خپل ټو ل قوت سره یوې پېغلې ته تسلیم شوې.
تا په ځان باندې د یو فاتح ګمان کاوه مګر فاتح بل څوک و.
ته نه وې خبر چې دننه په ښارکښې بل راز قوت موجود دی.
تا په ډېر زور اوقوت ځان اسیرکړ او د خپل اسارت لپاره دې ډېرې قربانۍ ورکړې.
که له تاسره دغه قوت نه وای اوشکست دې خوړلی وای نه اسیر کیدې، دعشق مقام ته رسیدل څه اسانه کار نه دی.
ته اوس دا ښار نشې لوټولی دا خلق نشې وژلی ځکه چه عشق اومحبت اجازه نه درکوي.
ته باید ددوئ خدمت وکړې او ددوئ خدمتکار شې.
هو! عشق له پادشاهانو نه خدمتګاران جوړولی شي.
دلته سکندر بل راز کېږي او دجهانګیرۍ حرص نه پاته کېږي.
سنګر څوک نشي ماتولی دلته زور او قوت ماتېږی.

عمل

هغه خپله امسا ټکو له اوبازارته راغی.

په سترګو بې څه نه ليدل خوپه نامه بې هرڅه پېژندل.

له ده نه خپلو ماشومانو وخکې غوښتې وې.

دی په وخکو پسی راغلی و.

دغسې ډېر ړانده بازارته راځې او څه اخلی.

دکانداران دهغوئ په سترګو کښې خاورې اچوي او ردي مالونه ورکوي.

ده ته بې هم له خاورو نه ډکې وخکې ورکړې او هر څه په کښې ګډو.

هغه روان و او ځولی بې له لاسه خوشې شوه.

د هغه ارزو له خاورو سره برابره شوه.

هغه دزمکې په سرلاس وګرزاوه او هر څه بې ټو ل کړه.

هغه نه پوهيده چه خپل کورته څه شی وړي؟

ده غوندې ډېر ړانده دلته راځې اوله ځانه سره څه وړي چې د وړلو نه دی.

هو! د ړندو عمل همدغسې وي.

دایمان ځای زړه دی او دی بې زړه دی

چې وړوکی و له شيتکو اوپېريانو ډارېده.
چې لږ غوندې غت شو د ملاصاحب له ډاره په سبق نه پوهېده په کورکښې د ادې ډارو د باندې د دادا.
اوس چه لوی دی دماسلانو ډار، دخان ډار، د ملک ډار، د حاکم ډار بې په زړه کښې ټينګ ځای نيولی دی.
په چول اوبيديا کښې له غلو ډارېږي، په کوروکلی کښې له غليمانو په ښار کښې له پوليسانو، دايمان ځای زړه دی او دی ډېر بې زړه دی.
د شپې په خوب کښې هم ډارېږي او خپکی بې نيسي.
لويه خدايه! په کوم زړه کښې چې دومره ډېرې وېرې وي، ستا وېره ډېره نه ځائېږي ستا خوف ته ډېر لږ ځای پاته کېږي.
که ستا ډار او د ظالمانو ډارپه يو زړه کښې يوشان موجودوي له دېنه لويه ګناه بله نشته.

کشکې دوئ يوازې له تا ډار يدلی اوستا د دښمنانو ډارېې په زړه کښې نه وای.
دخلقو ډار ستا وېره په زړونوکښې کموي او ايمان ته زيان رسوي.
ستا ضعيفه بنده ګان يوازې له تانه نه وېرېږي له نورو نه هم وېرېږي. دوئ اوس دزورورو له ډاره حق نشي ويلی او ته دحق طرفدار يې.
ته په دروغو خپه کېږې دوئ له ډاره رښتيا نشي ويلی.
ستا ظلم نه دی خوښ دوئ له وېری دظالمانو خدمتونه اوصفتونه کوي.
هغه مسلمان چېرته دی چه يوازی له تا ډارېږی او بس.
ستا بنده بايد د ډار بنده نه وي، دنمرود له اوره يې سترګه ونه سوزي، دفرعون په مقابل کښې مغلوب نشي، له مرګه ونه وېرېږي.

زموږ باغ

ددې باغ ونې ټولې زړې دي، ډېرونه او ښاخونه يې وچ دي، په ميوو کښې زښت ډېر فرق راغلی دی ميوو لاخه چې سيوری هم نيم نه دی پاته، تازګي نشته، خيابانونه اوچمونه خراب دي، باغ ټول اغزو اوناکاره بوټو نيولی دی.
دګلانو يونيم بوټی که وي هغه دربو اوکبلو لاندې کړيدی دلته اوس طوطيان اوبلبلی نه راځي.پدی چمن کښې اوس ځاروی ځري، دونو پاڼې په پسرلي کښې زېړې ښکاري.
داونې ټولې دوهلو دي.
ددې زړو ونو نيلو اوريښو ټوله ځمکه نيولې ده. د ځمکې قوت يې ډېرکم کړيدی مګر ځانګو اوښاخونو ته يې فايده ډېره لږه رسېږي داونې اوس بې ثمره او بې حاصله دي.
دباغ خاوند بايد ټولې له بيخه وباسي. په ځای يې نوي نيالګي کېږدي. مونږ بايد ډېر انتظار وکاږو چه دلته بيا سيوری اوميوه پيداشي او پدې باغ وبڼ کښې بياتازګې ووينو.
که ماليار کا ل په کا ل چينجنې زړې ونې اېستلې اونوي نيالګي يې په ځای اېښودلی باغ به اوس هم هماغسې سمسورو.
دباغ عمر او د ونو عمربه يوشان نه و.
ونې به وركېدې باغ به نه وركېده.
اجتماعي ژوند به له فردي او شخصي ژوند نه نه قربانېده.
څوک چې زړې ونې په باغ کښې ساتي باغ به يې همدغسې وي.

بې تميزي

ډېرښه آس و، خو د بې تميزو په لاس کښې وو.

څوک يې په قدر پوه نشوه باوغان پرې موړه کېښوده.

ديابو کارېې ترې واخيست.

هغه خبرنه و، چه دغسې آس دپادشاهانو په کمند کښې هم نشته اوقيمت يې ډېر زيات دی.

چېرته چې علم او فراست نه وي خلق د آس او يابو فرق نشي کولی هلته عربي اسونه له موړولاندی زخميان شی او

دخرو په غاړه دزرو کټوری وي.

په دغسې وخت کښې چې عمومي شعور ړوند وي اوخه نه وينی حافظ دخلقو دبې تميزۍ اعلان کوی:

اسپ تازی شده مجروح بزير پالان
طوق زرين همه درگردن خرمی بينم

دظالم فلسفه

يوسړی دغليمانو په خوله شل کاله بندي شو.
هرچا به ويل حاکم ناروا وکړه، دومره ظلم هېڅوک نه کوي. دلته عدالت نشته، قانون ته څوک نه گوري، په بډو او رشوتونو هر څه کېږي مونږ له دې حاکم سره نور گذران نشوکولی.
بندي چې له زندان نه راووت د هنر اوکما ل نوم ې په وطن کښې خپورشو او ډېر دکارسړی وخوت.
حاکم ويل: زه پوهېدم چې دی بې گناه دی، مگر که مادی نه وای بندي کړی، غليمانو واژه يا به ده څوک وژلی و، ده بې زندانه ژوند نشوکولی دده حيات په خطرکښې و، دده دغه هنراو کما ل دزندان برکت دی که دی پوه شي، ماله ده سره ډېرلوی احسان کړی دی. انسان پخپل خيروشر نه پوهېږي ډېرځله په ښو باندې دبدو گمان کوي.
که دی پوه شي بند يتو ب دده دپاره خير و، ما دده خير په زندان کښې ليده.
ډېرکارونه دي چې په ظاهر ه بد معلومېږي په حقيقت کښې ښه وی، د خلقو په نظرکښې ظلم وي چې فلسفه يې ولټوې رحم او د لسوزی وي.
ناپوهه خلق خير خواهان نه پېژني، په احسان نه پوهېږي، دوستي ورته دښمني ښکاري، په مدرسه باندی دزندان گمان کوی.
موږ ددوئ په خوشحالۍ پسې نه گرزو، ددوئ په خير پسې گرزو.
دوئ په خپل خيرنه پو هېږي او خپل خيرنشي سنجولی .

دستور العمل

خاص مجلس و، ټول غلي ناست وو، يوهم خبرنه و چې څه به وايي؟ دومره پوهېدل چې مطلب ډېر مهم دی.

پس له څه قدر سکوت نه، هغه وويل: غېرله سرو او سپينو ډېرقيمت بها څه شته چې جواهر او الماس هغومره قيمت نه لری حکومت بايد هغه ډېر ټينګ وساتي.

که هغه و، هرڅه شته، که هغه نه و هېڅ نشته، د حکومت اساس اوبنياد هماغه دی، بې له هغه حکومت نشی قايمېدلی.

دخزانو سانته هغومره ضرورنه ده، د هغه شی ساتل فرض دی.

دسياست په دنياکښې هېڅ شی هغومره قيمت نه لری.

په دې خبره ټو ل په فکر کښې شوه.

چا ګمان کاوه چې مراد عدالت دی حکومت بايد دغه شی ډېر ټينګ وساتی اوله الماسو نه بې بهتر وګڼي.

د ځينو داخيا ل و، چې دمملکت استقلال له هرڅه نه زيات قيمت لری، يوسياستمداربايد د همدغه شي دساتلو ډېر ټينګه توصيه وکړی.

څه نورو تصور کاوه چې مقصد دملت خوشحالی ده.

ديوه ديموکرات حکومت اساس همدغه دی جواهراو الماس دومره قيمت نه لري.

پس له يو څه وقفي هغه خپل مطلب ښکاره کړ.

هغه پو هېده چې زما په خبرو پوهېدل څه اسانه کارنه دی.

هغه وويل: دحکومت ډار بايد ډېر ټينګ وساتل شي او حاکما ن له ډېر تشدد نه کاروا خلی، د حکومت ډار که دخلقو په سترګو کښې و خزانو ته څوک کاږه نشي کتلی له ګدامو نونه مړک هم غله نشي وړلی، سره او سپين که په ډاګ پراته وي څوک ورته نه ګوری. که دا وېره د خلقو په زړه کښې وه ظلم ته به عدالت وايي بې رحمي به رحم ګڼي. که ډار نه و او خلك سپين سترګی شو نو بيا ګذاره ډېر مشکله ده.

تاسې کوښښ وکړئ چې دغه ډار د خلقو په زړونو اوسترګو کښې وساتئ او دا قيمت بها څيز ضايع نشي، ددی شي په قيمت باندې ښه پوه شئ!

دا هغه شی دی چې په وينو تويولو په کورونو ورانولو په مالونو لوټولو لاس ته راغلی دی. تاسی بې په آسانه مه ورکوئ!

اصلی غل

ستا خوښه چه غل ورته واېي که دغلو مل؟ زه يې غل بولم.
ددې غله لاس قاضی یا مفتی نشي پرېکولی.
دده له لاسه هرڅه کېږي او ډېرقوت ورسره دی.
حاکمان ده ته څه نشي ويلی.
دپوليسانو زور په ده نه رسېږی.
ددې غله احترام قوماندان هم کوی.
داغل ډېر زورور غل دی.
دده مخه څوک دورځی هم نشي نيولی.
دی دسر کارپه ما ل کښې هم برخه لري، او په خزانه کښې شريک دی.
په ده باندی هېڅوک دعوه نشي کولی.
ده ته يواځی زه غل ويلی شم اوبس.
دا هغه غل دی چه له سترګونه رانجه نه پټوي سترګې پټوي.
غله پيسې پټوي.
دی غله پټوي، خيانتونه پټوي، ظلمونه پټوي.
اصلي غل همدغه دی.
ترڅو دی ورک نشي غله نه ورکېږي.

دغلو منطق

له ورځې نه شپه ښه ده او له رڼا نه تورتم.
شپه دراحت دپاره ده، ورځ د زخمت دپاره.
دعيش او عشرت وخت شپه ده.
سازونه سرودونه په شپه کښې وي.
وصالونه په شپه کښې صورت نيسي.
ساقی اوشاهد دشپې ښه ښکاره کېږی.
د بزم محفلونه د شپې وی.
دحيات اوبه په تورتم کښې دی.
په تياره کښې دستر او پرده پوشۍ راز پټ دی.
تاسې دتورتم په قدرنه پوهېږئ.
شپې لکه د خوبانو زلفې چې هرڅومره اوږدې وي هغو مره ښې وي.
په سپينو مخونو باندې بايد تورې زلفې خورې وي.

ښکلي او ښایسته میرمنې په تورو پردو کښې پټې ښې دي.
موږ او دوئ دپردې ترشاپه تیاره کښې هر څه کولی شو.
که زموږ له عملونو پرده لرې شوه او هر چاپه رڼاکښې ولیدو مونږ ته به په نفرت وګوري.
زموږ دپاره شپه ډېره ښه ده.
تاسې کوښښ وکړئ چې دورځې هم تورتم او تیاره وي.
د وهم او خوف تیاره د ورځو رڼا کموي.
له ظلم سره ظلمت اوتورتم تړلی دی.
د وړو خلقو په سترګو باندې توره شپه وي.
دناپوهۍ تیاره له شپې نه کمه نه ده.
باید تل ترتله تیاره وي ځکه چې د حیات اوبه په تورتم کښې دی.

دغلوډیوه

سپوږمۍ ورکه شوه، شپه ډره تیاره وه،غله په تورتم کښې راغله په کاله ننوتل.

دوئ خبرنه و چې ښه ښه مالونه چیرته ایښي دي، ځکه یې ډیوه ولګوله او ما ل یې لټاوه.

دکوروکلي خلقو چې رڼا ولیده راپا څېدل دغلو مخه یې ونیوله اوغله یې وپېژندل.

یوه وویل: له تورتم نه دغلو ډیوه هم ښه ده.

موږ غله په رڼا کښې ولیدل او راوپښ شو.

هو! موږ غلو راویښ کړو.

زموږ په کورکښې غلو ډیوه ولګوله.

دحاکم اشتباه

دومره ظلم او ستم، دومره تغافل او بې پروایي، دومره کبر او غرور.
داسې سخت زړه؟
بې رحمي او بې غوري انتها ته ورسیده.
دزړونو له ازاره هېڅ نه وېرېږي.

زما په ژړاېې زړه نرم نشو.
زما فریادونه نه اوري.
زما عذرونه او زارۍ تاثیر نه لري.
زه په ډېرامید ورشم. زما په زړه کښې ډېرې خبرې وي.
زه وایم خپل ټو ل عرضونه به وکړم.
هغه لکه برېښنا د سترګو په رپ کښې له سترګو پنا شي.
له ډېرې استغنا راته ګوري هم نه.
عاشق دمعشوقې له لاسه دغه راز شکایتونه کول.
حاکم اشتباه وکړه، هغه بې سیاستاً بندي کړاو په سیاسی بندیانو کښې حساب شو.
آه دوطن مینان په دغسې خبرو زندان ته ځي.

څه لري او څه نه لري؟

زمکې لري، ژرندې لري، قلاګانې لري.
راډیو نه لري، موټر نه لري چوکۍ نه لري.
سرلري، سترګې لري، زړه لري غوږونه لري.
ذوق نه لري، فکرنه لري شعور نه لري احساس نه لري.
ټېرونه لري، توشکونه لري، رخت خوابونه لري.
جارونه لري، څنډل نه لري، مینځل نه لري.
ګوخانې لري، طبیلې لري، تحویلخانې لري.
حمام نه لري تشنات نلري، صابون نه لري.
جوار لري، غنم لري، وریجې لري، پیسې لري.
خیرات نلري، زکوه نلري، صحت نلري، راحت نلري.
حرص لري، غم لري، سودا لري، ظلم لري،ناروا لري.
قناعت نلري، صبر نلري،فضلیت نلري، رحم نلري.
جهل لري، بخل لري، حسد لري، رقبیان لري، دښمنان لري.
علم نلري، اخلاق نلري، سواد نلري.
زامن لري، نمسي لري، لوڼې لري، وروڼه لري.
مکتب نلري، معلم نلري، ملا نه لري، میرزانلري.
کبرلري، غرور لري، بدبیني لري بدګماني لري.
انصاف نلري، ضمیر نلري، وجدان نلري.
څوک؟
زمونږ خان او زمونږ ملک .

آمر اومامور

زه به په تریو وچولی خبرې کوم.

ته به لکه مجرم کوږ اورمیږ ولاړ يې بلې صاحب به وايې.

زه به په هرکار کښې کارلرم.

ته به زما په کار کښې دفکرکولو حق هم نه لري.

زه به هېڅ نه کوم، ته به زما په امر هر څه کوې.

خدمت به ته کوې نام نیکی به زما وي.

کاربه زه ورانوم ملامت به ته يې.

څومره چې له مرګه وېرېږې له مانه به هم ډارېږې.

په هره اندازه چې له ژوند سره علاقه لري له ماسره به يې هم لري.

یوازې محبت مې نه دی په کار زماله خوفه باید زړونه ورپېږي.

زما په حضور کښې بې له عجز و نیازه هېڅ خدمت نه قبلېږي.

که د عاجزۍ او دغلامۍ خوی درسره و هر راز خیانتو نه دې معافېږي.

پام کوه! چې پخپل خدمت اولیاقت مغرور نشې.

هرکله چې راځې که هر څومره مهم کارونه دې کړي و لکه ګنهګار سر ټیټی راځه!

خپل خدمتونه مه یادوه!

په قانون استناد مه کوه!

ماته ځان وسپاره زما په خوشحالۍ کښې هر څه ولټوه ستا ترقي زما په اطاعت پورې تړلې ده.

ستاترفیع په همدغسې تواضع کښې پټه ده، ته خپل ځان او خپل حد وپېژنه.

ته ښه فکر وکړه چې څه څوک یم او ته څوک يې!

توره پرده

سپوږمۍ چې په تورو وریځو کښې پټه شي په جهان باندې توره پرده غوړېږي او هرڅه په تورتم کښې ورک وي.

په دغسې توره تیاره کښې دانسان بینایي کارنه کوي، ړانده او دنظر خاوندان یو راز وي، ښه مخونه او بد مخونه فرق

نه لري دسپین او تورتمیز نشي کیدای خپل او پردی نه پېژندل کېږي.

د حقیقت او جما ل رڼا له سپوږمۍ نه کمه نه ده.

ددې سپوږمۍ پټوالی په سترګو لا څه چې په زړونو هم تیاره راولي که داتیاره ورکه نشي او دغه رڼا له تورې پردې

لاندې وي، د ذوق اونظر د خاوندانو شپه نه سبا کېږي.

دشعر او ادب دنیا نه جوړېږي.

فکر شعور او احساس نه وېښېږي.

دکار او حرکت اراده نه پیداکېږي.

د ژوند نغمه

ټول غلي دي، هېڅوک څه نه وايي، دژوند نغمه غلې ده په دغسې خاموشۍ کښې ذوقونه مري، فکرونه محوه کېږي، نشاط او فرحت لکه وحشي مرغه له انسانانو نه تښتي.
زه غواړم ددغه سکوت طلسم مات کړم او خپله سرينده وغږوم داسرينده مادعشق له هيواد او دبلبلو له کوره راوړېده.
زما دسريندې اواز ډېر خوږدی.
راشئ! کښېنئ! زما نغمې واورئ!
زه نه غواړم چې ارزوګانې مړې او زوړنه ساړه وي.
زه د احساساتو او جذباتو دويښو لو لپاره راغلم.
دغه ده ما خپله سرينده راو اخيستله خپلې نغمې شروع کوم.
دا څه وشوه؟ له دی سريندی نه خو هېڅ اواز نه پورته کېږي.
سرينده خو نه ده ماته، تارونه يې ټو ل په ځای دي.
داولې نه غږېږي له دېنه لويه ضايعه بله نشته.
پوه شوم وپوهېدم داسرينده دبلبلو دکور ده او بې دګلونو له خوابل چېرته نه غږېږي.
داسرينده له عشق سره تعلق او ارتبا ط لري. تارونه يې هم په هماغه مقام پورې تړلي دي.
زه بايد ګلزار ته ننووزم او دګلونو په حرم کښې دخپلې سريندې آواز واورم.
زه بايد دنرګس سترګې، دغوټۍ خندا، دچنډېرو لښتې، دسنبلو پرېشانه زلفې وګورم او د حسن په ګلزار کښې خپله سرينده وغږوم. بې له دېنه دغه خاموشي نه ورکېږي او خوشحالی نه پيداکېږي.
دا توري وريځې بايد دلمر او سپوږمۍ له مخې لرې شي.
دبلبلانو پنجرې اوقفسونه بايد مات شي.
د باغ تړلی ور بايد بېرته شي چې خوشحالی راشي او ذوق وشعور سترګې وغړوي.

خوشحالی

ستا دشجاعت اوشهامت ترانه ډېره خوږه ده.

داترانه ډېر مشهور شاعر جوړه کړه، سازندګانو ورته ډېربنه اهنګ پيداکړ اوس يې د وطن جونه او پېغلې په ډېر شوق وايي او ته يې په اورېدو ډېر خوشحاله يې.

ټول خلق تاته په ډېر قدر او احترام ګوري دا چه هلته يوځای بل ځای ستا دتورې او سر بازۍ صفتونه دي او ته له ډېرې خوشحالۍ په جامو کښې نه ځائېږې.

په هغه ورځ چې ته د جنګ او جګړې له ميدانه بريالی راغلې ستاپه افتخار جشن ونيول شو په تا باندی له هرې خوا ګلونه شيندل کېده ستا په غاړه کښې خلقو ډګلو هارونه اچول ټولې سترګې تاته متوجه وې او په تا باندې خوشحالي ورېدله. دا خوشحالۍ تاله هغه ځايه راوړه چې هلته ډګوليو او بمونو باران وريده او ژوند ډېر په خطر کښې و، ته به هر ساعت له مرګ سره مخامخ کېدې اوډېر لوی غم درسره و.

هو! دمشرانو خوشحالۍ په همدغسې مشکلاتو او خطراتو او غمونو کښې پټه وي او کو چنيان خوشې په خوشې خوشحاله وي.

«پای»

نوی سبک نوی ادب

www.ulfat de